

ROGER ZELAZNY

CURȚILE HAOSULUI

Traducere de EUGEN CRISTEA

TRITONIC
fiction.ro

Roger Zelazny (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, pînă la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecînd adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

Lui Carl Yoke, Primul Cititor:

Din Lucetania la Parcul Euclid,
De la clădirile Sarcobatus la Cygnus X-1...
Fie să trăiești încă zece mii de ani.
Fie ca adăpostul tău să fie ferit de secrete.
Fie ca micile zeități să aibă noroc.

Amber: sus și luminos pe culmea Kolvirului în miezul zilei. Un drum negru: jos și sinistru prin Garnath, din Haos către sud. Eu: blestemînd, umblînd încolo și înoace și, din cînd în cînd, citind în biblioteca palatului din Amber. Ușa bibliotecii: încuiată și baricadată.

Prințul furios al Amberului se așeză la birou, își reîntoarce atenția la volumul deschis. Se auzi o bătaie în ușă.

— Cară-te! am spus.

— Corwin. Sînt eu, Random. Hai, deschide. Ți-am adus chiar și prînzul.

— O clipă.

M-am ridicat din nou în picioare, am dat ocol biroului, am traversat încăperea. Random dădu din cap cînd deschise ușa. Ducea o tavă, pe care o puse pe o măsută lîngă birou.

— Cam multă mîncare, am spus.

— Și mie mi-e foame.

— Atunci rezolvă problema.

O rezolvă. Tăie carnea. Îmi dădu o bucată pe o felie de pîine. Turnă vin. Ne așezarăm și mîncarăm.

— Știu că ești încă furios... spuse după un timp.

— Tu nu ești?

— Ei bine, poate că sînt mai obișnuit cu asta. Nu știu. Totuși... Da. A fost destul de neașteptat, nu-i așa?

— Neașteptat? Am luat o înghițitură sănătoasă de vin. E ca pe vremuri. Chiar mai rău. Chiar ajunsese să-mi placă de el când se dădea drept Ganelon. Acum că a preluat iar controlul e la fel de categoric ca înainte; ne-a dat câteva ordine pe care nu s-a ostenit să le explice și a dispărut iar.

— A spus că ne va contacta curînd.

— Îmi închipui că și ultima dată a intenționat același lucru.

— Nu sînt atît de sigur.

— Și nu ne-a dat nici o explicație privind absența de dinainte. De fapt, n-a explicat nimic cu adevărat.

— Probabil că are motivele lui.

— Încep să mă-ntreb, Random. Crezi că a început în sfîrșit să își piardă mințile?

— A fost totuși destul de isteț ca să te păcălească.

— A fost o combinație între viclenia animalică și abilitatea de a-și schimba forma.

— Dar a mers, nu-i așa?

— Da, a mers.

— Corwin, nu cumva îți dorești ca el să aibă un plan care să nu dea rezultate? Nu cumva vrei să n-aibă dreptate?

— E ridicol. Vreau la fel de mult ca oricare dintre noi ca harababura asta să se limpezească.

— Da, dar nu ți-ar plăcea ca răspunsul să vină din altă parte?

— Unde vrei să ajungi?

— Nu vrei să ai încredere în el.

— Recunosc. Nu l-am văzut — ca el însuși — de o groază de timp, și...

Clătină din cap.

— Nu asta am vrut să spun. Ești furios că s-a întors, nu-i așa? Sperai să nu mai apară vreodată.

Am întors privirea.

— Asta e, am rostit într-un târziu. Dar nu pentru un tron vacant, sau nu *doar* pentru asta. E vorba despre el, Random. Despre el. Asta-i tot.

— Știu, spuse. Dar trebuie să recunoști că l-a fraierit pe Brand, ceea ce nu e ușor lucru. A pus la cale o schemă pe care încă n-o pricep: te-a făcut să aduci brațul acela din Tir-na Nog'th, m-a determinat cumva să i-l dau lui Benedict, a avut grijă ca Benedict să fie la locul potrivit, în momentul potrivit, astfel încât totul să funcționeze și să ia Giuvaierul înapoi. În plus, se pricepe mai bine ca noi la manipulat Umbra. A dovedit-o chiar pe Kolvir, când ne-a dus la Modelul primar. Eu nu pot face asta. Nici tu. Și a reușit să-l învingă pe Gérard. Nu cred că încetinește. Cred că știe exact ce face și, ne place sau nu, cred că el e singurul care poate rezolva situația actuală.

— Încerci să-mi spui că ar trebui să am încredere în el?

— Încerc să-ți spun că n-ai de ales.

Am oftat.

— Cred că ai pus degetul pe rană, am spus. N-are rost să mă amărăsc. Totuși...

— Ordinul de atac te frământă, nu-i așa?

— Da, printre altele. Dacă am putea aștepta mai mult, Benedict și-ar putea aduna o armată mai mare. Trei zile nu ajung ca să te pregătești pentru așa ceva. Nu atunci când nu știm mai nimic despre inamic.

— Dar s-ar putea să știm. A vorbit mult timp cu Benedict între patru ochi.

— Și asta e o altă problemă. Aceste ordine separate. Această secretomanie... Are încredere în noi numai cât e strict necesar.

Random chicoti. Și eu la fel.

— În regulă, am spus. Poate că și eu aș reacționa la fel. Dar numai trei zile ca să declanșezi un război...

Am clătinat din cap. Ar fi bine să știe ceva ce noi nu știm.

— Am senzația că e mai mult o lovitură definitivă decât un război.

— Numai că nu a catadicsit să ne spună încotro să ne îndreptăm energia.

Random ridică din umeri, mai turnă vin.

— Poate o să ne spună când va reveni. Tu n-ai primit ordine speciale, nu-i așa?

— Doar să stau și să aștept. Tu?

Clătină din cap.

— A spus că, atunci când va sosi clipa, o să aflu. Cel puțin lui Julian i-a spus să aibă trupele pregătite să se deplaseze în orice moment.

— Da? Deci trupele nu rămân în Arden?

Încuviință.

— Când a spus asta?

— După ce ai plecat tu. L-a transportat pe Julian aici ca să-i transmită mesajul, după care au plecat împreună. L-am auzit pe tata spunând că vor parcurge împreună o parte din drumul de întoarcere.

— Au luat-o pe poteca estică peste Kolvir?

— Da. I-am văzut eu.

— Interesant. Ce am mai ratat?

Se mișcă în scaun.

— Partea care mă îngrijorează pe mine, spuse. După ce a încălecat și ne-a făcut cu mâna, tata m-a privit și mi-a spus să stau cu ochii pe Martin.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. Numai că râdea când a spus asta.

— Doar o suspiciune normală față de un nou-venit, presupun.

— Atunci de ce râdea?

— Mă predau.

Am tăiat o bucată de brânză și am mâncat-o.

— Totuși poate nu e o idee rea. S-ar putea să nu fie vorba de suspiciune. Poate că simte că Martin trebuie protejat de ceva anume. Sau amîndouă. Sau nici una. Știi cum e el uneori.

Random se ridică.

— Nu m-am gîndit la varianta asta. Vii cu mine, da? spuse. Ai stat aici toată dimineața.

— În regulă. M-am ridicat, mi-am prins Grayswandir la centură. Apropo, unde e Martin?

— L-am lăsat la primul etaj. Vorbea cu Gérard.

— Atunci e pe mîini bune. Gérard are de gînd să rămînă aici sau se întoarce la flotă?

— Nu știu. N-a vrut să discute ordinele.

Am ieșit din încăpere. Ne-am îndreptat spre scară.

În timp ce coboram, am auzit zgomot de dedesubt și am grăbit pasul.

Am privit peste balustradă și am văzut o mulțime de străji la intrarea în sala tronului, alături de silueta masivă a lui Gérard. Toți stăteau cu spatele spre noi. Am sărit peste ultimele trepte. Random nu era departe în urma mea.

Mi-am croit drum printre ei.

— Gérard, ce se petrece? am întrebat.

— Să fiu al naibii dacă știu, spuse. Uită-te și tu. Dar nu poți să intri.

Se dădu la o parte și am făcut un pas înainte. Apoi încă unul. Și atît. Era ca și cum aș fi împins un zid ușor elastic, total invizibil. Dincolo de el se afla o imagine care mi-a înnodat memoria și simțurile. Am încremenit, ca și cum spaima m-ar fi înșfăcat de ceafă, ca și cum mi-ar fi înhățat mîinile. Și asta nu e ușor de făcut.

Martin, zîmbind, încă ținea un Atu în mîna stîngă, și Benedict — în aparență recent convocat — stătea dinaintea lui. O fată se afla în apropiere, pe podium, lîngă tron, cu fața într-o parte. Cei doi bărbați păreau că vorbesc, dar nu le auzeam cuvintele.

În cele din urmă, Benedict se răsuci și păru că se adresează fetei. După un timp, aceasta parcă îi răspunse. Martin se deplasă în stînga ei, iar Benedict urcă pe podium. În clipa aceea, i-am văzut chipul. Schimbul de replici continua.

— Fata aceea îmi pare cumva cunoscută, rosti Gérard care înaintase și acum se afla lîngă mine.

— Probabil că ai surprins-o cu coada ochiului atunci cînd a trecut pe lîngă noi, i-am spus, în ziua morții lui Eric. E Dara.

L-am auzit inspirînd brusc.

— Dara! spuse. Atunci tu... Vocea i se topi.

— Nu te-am mințit, am zis. E reală.

— Martin! strigă Random, care ajunsese în dreapta mea. Martin! Ce se-ntîmplă?

Nici un răspuns.

— Nu cred că te poate auzi, rosti Gérard. Se pare că această barieră ne-a separat complet.

Random se strădui să avanseze, împingînd cu mîinile ceva nevăzut.

— Hai să încercăm cu toții, spuse.

Așa că am încercat iar. Gérard, la rîndul lui, își împinse toată greutatea în zidul invizibil.

După o jumătate de minut fără succes, m-am retras.

— Nu e bine, am spus. Nu-l putem mișca.

— Ce e chestia asta blestemată? întrebă Random. Ce ne ține să...

Avusesem o bănuială — doar atît, totuși — despre ceea ce se petrecea. Și asta numai din cauza caracterului de *déjà vu* al întregii acțiuni. Acum, totuși... Acum încleștai mîna pe mîner, ca să mă asigur că Grayswandir încă atîrna la șold.

Era acolo.

Atunci cum puteam să explic prezența spadei mele inconfundabile, cu desenul ei complicat strălucind în ochii tuturor, atîrnînd acolo unde apăruse brusc, fără